

HARLEQUIN®

Sjalooline romaan

Christine Merrill

SÜÜTUSE
HIND

SIID & SKANDAAL
2. RAAMAT

Christine Merrill
PAYING THE VIRGIN'S PRICE
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau

© 2010 by Christine Merrill
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E05223011
ISBN 978-9949-25-048-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Kui me minisarja Siid ja Skandaal kuuekesi kirjutama hakkasime, tegime oma valikud üllatavalt kergesti ning vaidlusi selle üle, kes kellest kirjutab, oli väga vähe. Me kõik heitsime pilgu loodavatele sugupuudele ja meid tõmbas otsekohe eri suundadesse. Kuna Louise Allen valis esimeseks raamatuks Carlow'de perekonna pärija loo romaanis „Lord ja isepäine leedi”, valisin mina teise raamatusse Nathan Wardale'i, et vaadata, kuidas elab teine pool.

Avastasin rõõmuga, et Nathan ei ole nii kalk ja küüniline kui saatus oleks tahtnud. Tal on ka tundeline pool, mille Diana Price ära tunneb ja mis naist ligi tõmbab. Tundus ka loomulik, et see leebe poolus väljendub mingisuguses harrastuses. Kuna ma arvasin, et Nathan mõtleb alatasa kaardimängule, siis otsustasingi kaartide kaunistamise kasuks. Ehkki need olid eriti populaarsed viktoriaanlikul ajastul, trükiti esimesed kunstnike kaunistatud kaartide pakid 1800-ndate aastate alguses, nii et need parasjagu Nathanile võiksid silma jääda ja ta ka ise kaartidele oma lõbuks midagi joonistada saaks.

Tervitustega
Christine

Esimene peatükk

Veebruar, 1814. London

Fourth Circle'i mängupõrgus valitses tavapärase mürgine tubakasuitsu ja viski lehk, millele lisandus higihais, mida Nathan Wardale oli hakanud aja jooksul seostama ebaõnnega. Tema õnneks *teiste* ebaõnnega. Nate vaatas üle oma kaartide rohelisest kangast kattedega laua teisel pool istuvat närvilist mehikest. Too oli pigem alles poisike. Ja ta pidi saama esimese mehiks kasvamise õppetunni.

Nooruk kõhatas. „Kui te saaksite mulle anda...”

„Ei saa,” vastas Nate ilmetult ja segas kaarte. „Kui teie rahakott on tühi, siis lahkuge parem lauast.”

Vastane läks turri. „Kas te vihjate, et minu sõna ei maksa midagi?”

„Ma ei vihja millelegi. Kogemus on mulle õpetanud võlatähti mitte vastu võtma. Kui teil ei ole kaasas midagi väärtuslikku, siis on mäng lõppenud.”

„Teist on äärmiselt ebaõiglane lõpetada, kui ma kaotan.” Nooruk oli äsja täisealiseks saanud, lisaks oli ta ka markii. Tä oli harjunud oma tahtmist saama, eriti siis, kui tegemist oli sedavõrd tavaliste inimestega nagu Nate.

Nate kehtitas vastuseks õlgu. „Vastupidi. Teist on äärmiselt ebaõiglane tahta, et ma võtaksin võla tasumise lubadust panusena. Ehkki ma ei kahtle, et te selle ära makstate, olen ma ka aru saanud, et härrasmehed käituvad plindris olles mõtlematult. Hiljem kahetsevad nad seda, mida mänguhoos lubasid.”

Nooruk irvitas, nagu ei puutuks teiste inimeste tegevised temasse. „Mida te siis minust tahate? Et ma annaksin panuseks oma pitserisõrmuse?”

„Kui soovite.”

„See on perekonnareliikvia.”

„Siis on teie mäng läbi.”

Nooruk kergitas trotslikult lõuga. „Mina ütlen, millal minu mäng on läbi.” Ta tõmbas sõrmuse sõrmest ja viskas lauale. „See on väärt rohkem kui summa, mis on teie ees. Veel üks mäng.”

„Hästi.” Nate haigutas ja jagas kaardid kätte. Veidi hiljem, kui mäng oli lõppenud nii nagu ta oli arvanud, võttis ta sõrmuse ja pani koos võidetud rahaga oma kukrusse.

„Aga te ei tohi,” kogeles noor aadlik. „See ei kuulu mulle.”

„Miks te selle siis panuseks andsite?” Nate vaatas teda kõigutamatult.

„Ma arvasin, et suudan võita.”

„Ja mina tõestasin, et te ei suuda. Meie mõlema jaoks on hea see, et te olite valmis ära andma sedavõrd väikese asjakese. See on kõigest teie perekonna au sümbol. Kergesti asendatav. Ma panen selle teiste sarnaste asjade kogsusse, mille olen saanud teiesugustelt inimestelt, kes ei kuula kaine mõistuse häält.”

Kui kukkur Nate'i taskusse kadus, vaatas nooruk seda nagu näeks oma tulevikku kadumas. „Mida ma isale ütlen?”

„See ei ole minu asi. Mina ütleksin, et tal on rumal poeg.”

Nooruk virutas rusikaga lauale, nii et Nate pelgas midagi purunevat, ja kargas siis püsti, üritades oma haledal moel ähvardavat muljet jätta. Nate mõistis, et tema vastane võib teda duellile kutsuda ja valmistus andma märku jõmmidele, kelle mängupõrgu omanik Dante Jones oli palganud solvunud kaotajate väljaviskajateks. Ent noorukile silma vaadates nägi Nate, kuidas teise ilme muutub, kaaludes võimalust, et Nate võib olla duelli pidamises sama edukas kui kaardimängus.

Nooruk andis alla ja lahkus lauast sõnatult.

Nate hingas aeglaselt välja, nagu ei tahaks, et seda märgataks. Ta tundis taskus pitsesisõrmuse raskust, aga siin seda lähemalt uurida ei saa. Nii jääks mulje, et ta tunneb kahjurõõmu. Ja ehkki kurikuulsal mänguril Nate Dale'il oli mitmeid puudusi, siis kahjurõõmutsemine nende hulka ei kuulunud.

Ta oli üsna kindel, et oli umbes kahe aasta eest nooruki isalt samasuguse sõrmuse võitnud. Praegune sõrmus ei olnud tegelikult perekonnareliikvia, vaid koopia, mis oli lastud valmistada originaali kaotamise varjamiseks. Õige sõrmus oli Nate'i magamistoa kapis karbis. See oli vaid väike osa ebameeldivate trofeede kogust, mis tuletasid talle meelde, mida mehed on võimelised tegema, kui neid tabab mängupalavik ja nad on kindlad, et õnn pöördub.

Nate arutles, mis tunne see võiks olla, sest ei olnud ise seda kunagi kogenud. Ta polnud aastaid kahelnud, et tal

veab kaardimängus. Tal oli olnud kehvi mängu. Ja kehvi päevi. Aga kõik hakkas sujuma enne, kui ta jõudis kogeda kaotuse kibedust. Ta pidi vaid jääma rahulikuks ja ootama olukorra muutumist. Kõik teadsid teda kui Inglismaa kõige õnnelikuma käega meest.

Nii oli see kaardi- ja täringumängus. Aga ülejäänud elu? Ta oli õppinud rahulduma mõttega, et hullemaks see vaevalt minna saab.

Nate silmitses mängupõrgusse kogunenud tavapärast seltskonda. Kaotajad ja võitjad, lärm ja ringisebimine. Mõned leskprouad, kes eelistasid faarost intiimsemaid mängu. Üks neist heitis talle kutsuva pilgu, ent Nate vastas kerge naeratuse ja pearaputusega. Mida see küll tema vaimse seisundi kohta ütleb, kui ta eelistab kena naisterahva seltskonnale kodus üksinda veedetud õhtut? Ent selles ruumis valitsev energia pigem imes temast jõu välja kui andis seda juurde ning oli ületamatult kurnav mõelda, et homne õhtu on täpselt samasugune.

Vähemalt oli see õhtu läbi. Nate kavatses tõusta ja nägi siis lauale langevat varju. Kui ta pilgu tõstis, lähenes tema uue sõrmuse endise omaniku kohale järgmine mängija. Võõras oli tumedate juuste ja silmade, tõmmu naha ja sünge ilmega. Ehkki ta naeratas, oli tema nägu sama kurjakuulutav kui horisondile kerkiv äikesepilv. Võib-olla oli selles süüdi hiljutine vigastus, kuna mehe käsi oli sidemes.

Nate ei viitsinud talle õieti otsagi vaadata, vaid pööras kogu tähelepanu kaartidele, mida segas. „Tahate mängida?”

Võõras noogutas ja istus.

Pagan võtaks. Nate jättis mõttes hüvasti plaaniga sooja jooki rüübates oma kamina ees istuda ning lootusega

sulepea ja tindiga veidi joonistada, mõtlemata seejuures mitte millelegi. Iga kord, kui ta oli otsustanud lühemat aega mängida, venis õhtu pikemaks. Nagu teadnuks saatus tema kavatsusi ja naernuks nende peale. Kindlasti ei meelitanud lihtsameelseid tema juurde asukoht. Suffolk Street asus White'i mugavustest üpris kaugel. Fourth Circle'i klientideks olid nii tõelised kaabakad, mängurid, aristokraadid, kes olid mängurluse tõttu põlualusteks sattunud, kui ka kõrgseltskonna uudishimulikud.

Ja Nate. Tema oli nende uudishimu objektiks, kuna oli tuntud oma üleloomuliku vedamise poolest õnnemängudes. Nad saabusid uskudes, et asi on oskustes, ja et nad on temast paremad – veendumusega, et võitmatut on võimalik võita. Naiivne lootus, et edu toob kaasa ka võitmatu maine. Teised tulid tema juurde otsima midagi pöördelist. Tundus, et Londonis on kõik vähemalt korra kurikuulsale Nathan Dale'ile kaotanud.

Nate arutles, millisesse kategooriasse uus mees kuulub, ja otsustas siis, et too on kas mängur või kohalik pätt. Võib-olla on ta näitleja. Ehkki mehes oli midagi suursugust, olid tema rõivad kummaliselt moekad ja samas ka tugevasti kulunud, piisavalt toretsevad, et need jätaksid mõnes elutoas naeruväärse mulje, ent samas need sobisid talle. Sinine sametkuub oli hästi õmmeldud, ent liiga lai, ja kaelasideme asemel oli triibuline siidrätik. Randmel piilus pitsi alt välja midagi hõbedast. See oli mingisugune käevõru või mansett, igatahes härrasmehe puhul äärmiselt ebatavaline. Vasakus kõrvas oli jäme kuldrõngas.

Nate tajus, kuidas ruumisviibijad jälgivad huviga teda ennast. Olenevalt iseloomust, katsusid mehed kukruid või relvi, nagu kinnitamaks, et need on veel alles. Ent naistes

kutsus võõra rabavalt huvitav välimus ja eksootiline riietus esile heakskiitva ümina. Tegelikult oli üpris ärritav näha, et lesknaine, kes alles mõni hetk tagasi oli Nate'i eitavast vastusest sügavalt pettunud, oli kena võõra välja ilmudes kohe toibunud.

Nate vaatas meest ilmetult, nagu inimest, kes teenib elatist vastaste õigesti hindamise abil. *Mustlane*, otsustas ta siis. Aga jõukas mustlane, kui arvestada ehteid. Ja seega oli mees Nate'i lauda teretulnud. Nate jagas kaardid laiali.

Vastane võttis need vaikides vastu, rääkis ainult vajadusel, tema pungil kukru sisu kahanes kiiresti ning ta ei kaotanud mõne mängu järel korraiski enesevalitsust. Säärane ükskõikne suhtumine muutis mängu veelgi igavamaks kui eelmise kaotaja pidev hädaldamine. Mustlane ei üritanudki viimase mängu järel endalt ehteid ära võtta. See oli mõneti hea, kuna näitas, et ta teab, millal lõpetada.

Ja Nate nägi kergendust tundes, et ta torkab käe taskusse, nagu otsides viimast pangatähte või münti, mis on ehk voodri vahele sätitud ja hädaolukordadeks jäetud. „Kui teil pole raha,“ venitas Nate, „siis on mõistlikum lõpetada. Ma oleksin pidanud kohe alguses teid hoiatama, et ma ei võta vastu võlatähti.“

„Mul on midagi paremat.“ Mustlase näol püsiv naeratus hakkas Nate'i häirima. Tema kogemuse järgi ei olnud kaotajad üldiselt nii rõõmsad. „Veel üks mäng. Mul on midagi, mille te vastu võtate, sest teil pole valikut.“ Ja siis võttis mustlane taskust midagi ja viskas selle lauale.

Lillakas siidnõör lebas laual nagu keras madu. Ots oli korralikult silmuseks seotud.